

Hvis dette Punkt altsaa ikke skulde blive billiget, vilde der ikke kunne blive nogen Lovgivning paa dette Omraade, da det i Virkeligheden er Hovedpunktet i Lovforslaget, og jeg tør vel nok sige, at det er netop for at undgaa dette Skær, Fattighjælpen og Fattighjælpens Virkninger for Forældrene, at man for Tiden dækker sig bag disse mer eller mindre effektive Velgørenhedsforeninger i Kjøbenhavn og i Købstæderne. Men saa er der jo det ejendommelige, at paa Landet forbyder Lovgivningen netop at give til disse Foreninger uden Amtsraadets Samtykke, saa at Forholdet i Virkeligheden paa Landet bliver det modsatte af, hvad det er i Byerne.

Hvad nu de sultne Skolebørn angaar, altsaa dem, som man kunde antage deltage sultne i den Undervisning, som de nyde i den offentlige Skole, er der Anledning for mig til at henlede det høje Tings Opmærksomhed paa en meget udførlig Statistik, som er tilvejebragt i Fjor efter Folketingsudvalgets Anmodning af Indenrigsministeriet og Kultusministeriet i Forening. Saa vidt jeg har kunnet komme til en Erkendelse af de Tal, som optage henved 200 Sider, der findes i Tillæg B., Pag. 2299—2464, en Erkendelse af, i hvilket Omfang det maa antages, at sultne Børn deltage i Undervisningen, fremgaaer det af denne Statistik, at man vel maa kunne sætte det til en 8—9—10 pCt. af det samlede Antal Børn, hvilket er omtrent 325,000. Jeg vil imidlertid dog anbefale ærede Medlemmer, som ville eller skulle beskæftige sig særlig med denne Sag, selv at gennemgaa og undersøge denne Statistik, da det er muligt, at de kunde komme til et noget andet Resultat. — Jeg nægter nu ikke for mit Vedkommende, at jeg har den største Medfølelse med Børn, som skulle undervises sultne og skulle deltage i denne Undervisning sammen med heldigere stillede Børn, og jeg vilde gerne være med til, hvis det var muligt, at skabe en Adgang ogsaa, om saa skulde være, ved kommunal Hjælp til, at de kunde blive mætte. Jeg erkender fuldt ud, at enhver anden Maade, ganske særlig Forældrenes egen Forsørgelse, og ogsaa Velgørenhed udefra, er at foretrække, men hvis det altsaa ikke kan naas paa anden Maade, vilde jeg heller, at der skulde aabnes en saadan Adgang til at kunne naa det, end at der virkelig skulde være et ret betydeligt Antal fattige Børn, som skulde deltage i Undervisningen i en saadan Tilstand, at de maa betegnes som forsultne. Jeg har

ganske vist ogsaa den Tro, at netop i denne Forsamling, hvorfra jo ubestridelig er udgaaet en Række af store Love af en særlig human Beskaffenhed, baade for syge, for gamle og for forulykkede, er der næppe nogen, som ikke deler min Opfattelse i den Henseende, at disse Børn bør være Genstand for vor Sympati, og at hvis det var muligt, skulde vi søge at afhjælpe en saadan Nød. Dertil kommer ogsaa, at Stat og Kommune aarlig udgive Millioner til Skoleundervisning for alle Børn og altsaa ogsaa for disse, og jeg kan ikke tænke mig, at Børn, der fysisk lide Nød og det særlig i Retning af Mangel paa Næring, skulde være virkelig tilgængelige for Undervisning og faa det store Udbytte af den, som dog er Forudsætningen for de store Ofre, som bringes fra Stats og Kommunes Side. Jeg mener, at Undervisningen for slige Børn i alt væsentligt maa siges at være spildt. Jeg kunde derfor være tilbøjelig til at anbefale en saadan Lov om trængende Skolebørns Bespising, som simpelthen udtalte, at de Beløb, som en Kommune bestemte, at den vilde anvende til en Bespising af trængende Skolebørn, ikke skulde kunne faa Fattighjælpens Virkninger for Forældrene; i hvilket Omfang saa Lovgivningsmagten vilde gøre en saadan Bevillings Givelse fra de kommunale Autoriteter afhængig af Tilsynsmyndighedens Tiltrædelse, det skal jeg ganske henstille til det høje Tings Overvejelse. Men i hvert Tilfælde er det min Mening, at der ikke ved denne Lejlighed skulde gives Kommunerne og Kommunernes Styrelse nogen større Ret end den, de have i Henhold til den gældende Lov, det er ganske sikkert ikke nødvendigt til Opnaelsen af det, som man har tilsigtet ved dette Lovforslag.

Til sidst vil jeg gøre det høje Ting en Undskyldning, fordi jeg har udtalt mig maaske ret vidtløftigt om denne Sag; men Forholdet er jo, som det vil være de fleste ærede Medlemmer af Tinget bekendt, dette, at der har været ført en ganske overordentlig vidtløftig Forhandling i det andet Ting om denne Sag, og jeg har tænkt mig, at en kort Redegørelse vilde kunne være til nogen Nytte for de ærede Medlemmer, som ville faa den Opgave selv at beskæftige sig med dette Lovforslag, og maaske vilde kunne fritage dem for at gennemgaa de meget vidtløftige Forhandlinger om dette Lovforslag, som ere førte i det andet Ting. Om dette Lovforslag gælder det, synes jeg, at det paa samme Tid stiller betydelige Fordringer til Lov-